2026. december 19., szombat **Bír 13,2-7.24-25a; Zs 70; Lk 1,5-25**

„Ne félj, Zakariás…”

A mai igehelyekben föllelhetők bizonyos párhuzamok. Sámson születésének ígérete és Keresztelő Szent János születésének ígérete érdekes egységet képez a zsoltárszöveggel. A zsoltáros sürgető, halasztást nem tűrő segítségért esedezik Istenhez, önerejéből nem bírja továbbvinni az életet. Egy nemrégiben olvasott idézet jut eszembe erről az állapotról: *„Az Isten nélkül beállított élet, bármilyen szép szavakkal kendőzzék is, egyszerűen kibírhatatlan.”* (Márton Áron). Olyan tágas az a „széles út”, olyan könnyű belecsúszni észrevétlenül. Sokan járnak arra, s az ember sokszor utánzással tanul.

Az olvasmányban és az evangéliumban megfogan valaki, aki Isten embere. Korábban meddő volt rá a pár, akivel a fordulat történik. Ezek a kérdések tolulnak a fejembe: Mikor szoktam le arról, hogy kitartóan, hittel és bizalommal hívjam és várjam Isten segítségét? Hogy lehetek olyan buta, hogy azt képzelem, majd kiokoskodom a megoldást?! (Olyan helyzetekben, amelyeket évek óta nem bírok megoldani, meghaladni egyedül.) Miért hiszem el meddőségem „logikus okait”, ahelyett, hogy Istenben bízva remélnék? Kinek kell megszületnie bennem az idén Adventben? Mi a szerepe a várakozás közbeni némaságnak? A költészet újra segít:

„A csend igazság, amelynek még nincs nyelve.” (Weöres Sándor)

„Az ember a csendből jön és a csendbe megy vissza; s a kettő között meg kell találnia a saját csendjét, hogy önmaga lehessen.” (Weöres Sándor: A teljesség felé)

„A gondolat és a tett csak annyit ér, amennyi a mögötte lévő csendből árad.” (Weöres Sándor: A teljesség felé)

Kollár Emi, Érd

